

Το δισάκι του μετανάστη

ταν σταμάτησαν οι σεισμοί
και το έδαφος έγινε πάλι στέρεο*
ο ίλιγγος υποχώρησε.
Ψάξαμε να βρούμε
τι είχε απομείνει γερό,
να συνάξουμε πάλι τα εργαλεία
και να στήσουμε νέο νοικοκυριό.

Τότε άρχισαν οι λογαριασμοί:
Τι χάσαμε,
πόσα μας έχουν απομείνει
και τι μπορούμε να χτίσουμε.
Πικρός καφές και άδειες νύχτες,
φτηνή ρετσίνα,
περιττές ώρες...

Όσοι είχαμε καρδιά πελαργού
πήραμε το τριμμένο δισάκι
κι ένα κλαδί ελιάς για μπαστούνι,
Πεζοπόροι δίπλα στα όνειρά μας
πάνω στο AURELIA και στο PATRIS,
γνήσιοι απόγονοι κι εμείς
φτάσαμε στο δικό μας Τάραντο.

Σαν φάγαμε ψωμί
ξαπλώσαμε στον ίσκιο της φλεξουόσα
και της ευκάλυπτου.
Αργότερα
αρχίσαμε ν' αδειάζουμε το δισάκι,
τρεις αλλαξιές εσώρουχα,
φωτογραφίες και θυμητάρια.

Σαράντα χρόνια αργότερα
τι έκπληξη!!!
Κανένας μας δεν είχε φανταστεί
το άμετρο βάρος των αποσκευών
που βάλαμε στο μικρό δασάκι
φεύγοντας
από ένα ρημαγμένο νοικοκυριό.

**Ανδριανός Καζάς
(Αυστραλία)**

* Η γερμανική κατοχή και ο εμφύλιος

